Enderrock | Cati Moyà | Actualitzat el 17/10/2022 a les 10:15

El moment, per Cati Moyà

La periodista cultural d'IB3 parla sobre els moments lligats a les cançons i, sobretot, d'un d'especial viscut al Mobofest

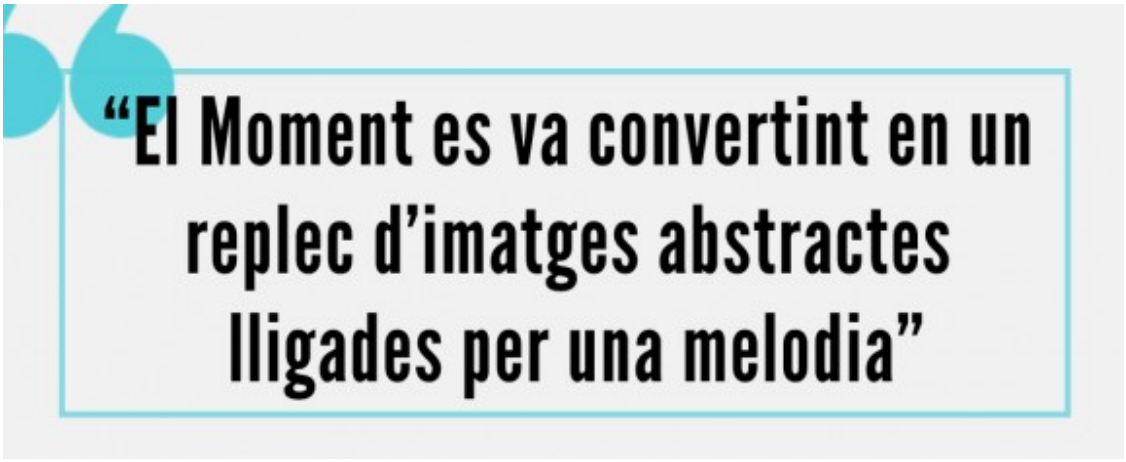

Cati Moyà

És a punt de fer-se de nit quan sobre l'escenari un home canta ?*I waited for something and something died, so I waited for nothing and nothing arrived*". Al rostoll s'hi ha fet el silenci, cosa impensable en un festival que té com a cap de cartell **Kakkmaddafakka** i on poc després hi actuaran les **Cariño**. El cel és blau i gris i daurat i vermell, i sura a l'ambient la sensació que aquest és un d'aquells moments que no s'haurien d'acabar mai. ?*It's our dearest ally, it's our closest friend; it's our darkest blackout, it's our final end*". En acabar, un aplaudiment d'aquells que no són empesos per la inèrcia sinó per l'emoció i l'agraïment, i amb ell tots, fins aquell instant immòbils per mor de l'encís viscut, reprenem el moviment.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=iDEzRraYgA8
És llavors quan arriba, contundent, la sentència: "Aquest ha estat el Moment del concert. Bé, ha estat el Moment del festival. De fet crec que ha estat el Moment de l'estiu". Qui ho diu és un dels melòmans del periodisme balear, Celestí Oliver, i per resposta obté una capada dels que l'hem sentit, i fins i tot l'haurà d'acabar rebent per part de tots aquells que se l'han perdut, el moment de l'estiu, perquè eren a cercar menjar mentre el cantant de **Villagers** ens pessigava l'esperit.

Tot això té lloc la segona jornada del Mobofest, la suposadament utòpica curolla d'un grup d'amics que, de forma incomprensible per a tota la resta del món, han aconseguit aixecar un festival del qual és difícil, gairebé impossible, criticar-ne res. I, tot i així, qui ho vulgui fer s'hi haurà d'esforçar: l'entusiasme és la forma d'energia més pura i productiva si se sap aprofitar.

El Moment ?del concert, del festival i de l'estiu? perviu dins la memòria dies, setmanes i mesos més tard, i aquells que hi érem hi anirem tornant. ?*Well I guess it's over, I guess it's begun: it's a losers table but we've already won*'. Cada vegada, però, està més desdibuixat i es va convertint en un replec d'imatges abstractes lligades per una melodia. És una sensació, un record; és ja, de fet, un estat d'ànim. I no hi ha cap eina més eficient per recuperar-los, per alterar-los i per generar-los ?els estats d'ànim? que la música, la màquina del temps més poderosa, l'única capaç de traslladar-nos a un lloc, a un temps i a una gent, de fer-nos sentir com si hi tornàssim a ser.

Són infinits els exemples de moments lligats a cançons, d'escenes inesborrables i intransferibles que esclaten tan bon punt sentim un acord o una tonada, que serveixen per donar forma a aquell concepte massa hortera com per ser anomenat, el de la banda sonora de les nostres vides. I més que per ells mateixos, pel que diuen o pel que signifiquen, ho són per tot allò que són capaços de generar. Un bon exemple és el llibre que el periodista Rob Sheffield va dedicar a l'amor de la seva vida, una dona de nom Renée que va morir quan feia 5 anys que eren casats, i que en la traducció al castellà de Blackie Books va ser batiat amb un títol revelador: *Vives en las cintas que me grabaste* (2018). Sheffield hi repassa la seva història junts i reivindica l'eternitat de tots aquells Moments a què ell pot tornar una vegada i una altra gràcies a les cançons que sonaven, a la música que escoltaven plegats. Ho resumeix bé Jeanette Winterson: "El temps és una cremallera, de vegades s'enganxa". Deu ser sempre per mor d'una cançó?